

L'ÒPERA DE TRES RALS

DE BERTOLT BRECHT / MÚSICA KURT WEILL
EN COL·LABORACIÓ AMB ELISABETH HAUPTMANN
DIRECCIÓ ESCÈNICA MARTA PAZOS
DIRECCIÓ MUSICAL DANI ESPASA

l'liure TEMPORADA 26—27

Barcelona | GR&C

© Marta Mas Girones

SINOPSI

“Aquest vespre veureu una òpera destinada als pobres. Concebuda amb tota l’esplendor a què els pobres poden aspirar, però prou barata perquè els pobres puguin permetre-se-la, és per això que porta per títol *L’òpera de tres rals*.” Amb aquest advertiment, Brecht encapçalava la primera edició de l’obra. Nascuda en el fragor del Berlín d’entreguerres, en paral·lel a l’ascens del nazisme, la peça és una crítica al capitalisme que té com a escenari els baixos fons de Londres, on criminals i prostitutes, comerciants i captaires lluiten aferrissadament per sobreviure. A la vigília de les celebracions de la coronació de la Reina, el famós criminal Mackie el Navalla es casa en secret amb Polly, la filla dels Peachum, els usurers que controlen el negoci dels captaires de tota la ciutat. Per poder recuperar la seva filla, els Peachum mouran fils perquè Mackie acabi entre reixes. Però una cosa se’ls escapa, no han previst que a Mackie l’uneixen uns forts llaços d’amistat amb el temut Tigre Brown, cap de la policia. La partitura de Kurt Weill, en què la paròdia dels llocs comuns de la música clàssica es dona la mà amb el jazz més popular, és indissociable de la fama de la peça, amb cançons que han esdevingut estàndards, com la famosa ‘Balada de Mackie el Navalla’.

Marc Rosich

El Festival Grec i el Teatre Lliure celebren conjuntament el 50è aniversari amb una nova producció de *L'òpera de tres rals*

El muntatge inaugurarà el Grec els dies 29 i 30 de juny i l'1 de juliol i obrirà la propera temporada del Teatre Lliure del 17 de setembre al 12 d'octubre

La peça compta amb direcció escènica de **Marta Pazos**, direcció musical de **Dani Espasa**, coreografia de **Mabel Olea** i una nova traducció al català signada per **Marc Rosich**

Coincidint amb el **cinquantenari del Festival Grec** i del **Teatre Lliure**, les dues institucions recuperen un dels grans títols de la dramaturgia del segle XX: *L'òpera de tres rals*, de Bertolt Brecht i Kurt Weill. La nova producció, que obrirà la programació del Grec i del Lliure, presenta una mirada contemporània a un clàssic que, des de la seva estrena al Berlín d'entreguerres, ha funcionat com una radiografia incisiva del capitalisme i de les relacions de poder. Ambientada en un Londres marginal i ple de tensions socials, la peça segueix la història de **Mackie el Navalla**, la seva relació amb **Polly Peachum** i la guerra soterrada entre delinqüents, captaires i autoritats.

La direcció escènica de la proposta és de **Marta Pazos**, que aporta el seu segell habitual: una mirada visual potent i una lectura dramaturgica que connecta l'original de Brecht amb les inquietuds actuals. **Pazos**, amb una trajectòria consolidada tant en teatre com en òpera, ha estat present als principals escenaris de l'Estat i de l'àmbit internacional.

En l'àmbit musical, **Dani Espasa**, que ja formava part de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure que va escenificar *L'òpera de tres rals* en la inauguració del Grec 2002, dirigeix aquesta partitura icònica del segle XX, on **Weill** combina jazz popular, paròdia de música clàssica i cançons que són ja estàndards, com la *Balada de Mackie el Navalla*. La nova traducció al català és de **Marc Rosich**, dramaturg i traductor amb una llarga trajectòria revisitant i adaptant clàssics per a les escenes contemporànies. La direcció de moviment de l'espectacle la signa la ballarina i coreògrafa **Mabel Olea**, que ja havia treballat amb Marta Pazos en l'espectacle *Comèdia sin título*.

El repartiment està encapçalat per **Nao Albet** i el completen **Miriam Moukhles**, **Eduard Farelo**, **Marta Bernal**, **Júlia Truyol**, **Roc Bernadí**, **Arnau Boces**, **Pablo Capuz**, **Marc Domingo Carulla**, **Joan Esteve**, **Clara Mingueza** i **Biel Rossell**, en un equip ampli i coral que reuneix diverses generacions de l'escena catalana.

Del 2002 al 2025: un títol que torna en un any de celebració

L'òpera de tres rals ja va tenir una **presència destacada al Festival Grec el 2002**, amb la versió de **Calixto Bieito** i l'**Orquestra de Cambra Teatre Lliure**. Ara, gairebé un quart de segle després, es recupera el títol en un moment especialment significatiu: les dues institucions celebren 50 anys de trajectòria i projectes compartits.

Aquesta nova producció reivindica l'esperit crític de Brecht i el posa en diàleg amb un present que continua interrogant-se sobre desigualtats, oportunisme i mecanismes de supervivència. L'enfocament de **Marta Pazos** hi aporta un llenguatge escènic potent, carregat d'imatges, ironia i una proximitat que vol dessacralitzar el clàssic sense perdre'n la força política.

L'espectacle **es podrà veure al Teatre Grec**, el 29 i 30 de juny i l'1 de juliol, i posteriorment també s'interpretarà a **la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure**, del 17 de setembre al 12 d'octubre.

ENTREVISTA A MARTA PAZOS

Per què fer ara un Bertolt Brecht?

En la primera temporada del Teatre Lliure, la 76/77, Fabià Puigserver decideix que la seva primera direcció dins de la casa serà *Ascensió i caiguda de la ciutat de Mahagonny*, de Brecht, amb direcció musical de Carles Santos. Ara es compleixen 50 anys d'aquest naixement crucial i és un homenatge fer-ne ressò amb aquest moment.

Brecht sempre ha estat un referent per a mi, no sols pel seu caràcter rupturista, sinó per la seva proposta per un teatre que consciencia el públic i fomenta el pensament crític. La seva literatura dramàtica va adreçada a conscienciar la gent per posicionar-se davant els perills del capitalisme i l'arribada del nazisme. Em sembla molt important tenir els clàssics presents, només tornant al passat podem des del present construir el futur. Tot està connectat. És fonamental aquesta abraçada perquè, si no tenim memòria, no som conscients dels perills que aguaiten el nostre temps. Quan mirem la història, veiem que hi ha dinàmiques que s'emmirallen i podem accionar de manera més coherent i rotunda per evolucionar com a societat.

Com a anècdota personal, aquest és el meu primer Brecht i és un projecte molt desitjat. Els meus orígens en el teatre estan en el cabaret *underground* de Galícia i durant anys he volgut fer-lo, però sempre passava alguna cosa que feia que el projecte no quallés. Fins i tot la primera vegada que em truca el Lliure per dirigir, l'any 2020, proposo a la casa fer Baal i s'inicien els assajos, però durant el procés somio que haig de fer el *Viaje a la Luna* de Lorca, també escrit el 1929, i canviem el muntatge gràcies a la complicitat del teatre i de la companyia. Hi ha alguna cosa d'aquesta època, de l'inici de les avantguardes, que m'interessa moltíssim.

Com n'és de fidel aquesta posada en escena en relació a l'obra original?

Soc fidel a l'esperit de Brecht. L'obra incorpora elements purament brechtians com l'estranyament, la ruptura de la quarta paret, perquè el públic constati que són actors damunt de l'escenari i, així, mostrar "el truc" del teatre, l'ofici del teatre. Una posada en escena que també defineix la meua identitat com a artista. Realment soc molt brechtiana. Serà una posada en escena molt trepidant, molt divertida i cabaretera, despullada del judici i connectada

amb el *divertimento* que és fer teatre, de l'essència del teatre i de l'essència del nostre ofici, tant per a l'equip que el públic veu com el que no veu. És un homenatge a dues grans estructures –Teatre Lliure i Festival Grec– que han treballat per la llibertat i han estat determinants per al pensament crític del públic, no sols per a la cultura catalana, sinó que han estat un referent per a la cultura de tot l'estat.

Quin ha estat el repte més gran d'aquesta obra?

El major repte és no desconnectar del plaer i treballar des del plaer absolut. Sempre que treballes amb clàssics planeja alguna cosa sobre el "com s'han de fer", però per a mi l'important és connectar amb l'essència de com ho va fer i, també, amb la de com va néixer el Teatre Lliure i el Festival Grec: una protesta d'actors i actrius que es van unir per prendre aquest espai per a la ciutadania, aquest esperit de pensar fora de la caixa i trencar el que s'estableix per construir noves regles.

Ens pots parlar una mica de l'escenografia?

El disseny és un homenatge a Fabià Puigserver. Vaig realitzar una recerca exhaustiva al costat dels equips del Grec, del Lliure i especialment amb Anabel de la Paz, antiga arxivera del Lliure.

Ella em va preparar acuradament una selecció d'escrits, entrevistes i documents per entendre com treballava i, també, com feia les seves escenografies per a Brecht. Anabel de la Paz ha investigat durant anys "com es pot arxivar l'efímer" i durant aquesta part del procés em va traslladar que la seva conclusió és que l'efímer no es pot arxivar, que no té sentit per exemple guardar durant anys una escenografia en un magatzem, que acaba deteriorant-se. Però sí que es pot arxivar el mode en què es van generar els relats dels artistes i equips que els van crear. Que l'important és que es transmeti el coneixement, l'aprenentatge perquè les artistes i el públic del present ens puguem nodrir amb això que van fer.

L'important és precisament que una creadora-escenògrafa en aquest present vagi a buscar com un altre creador va revolucionar les maneres de fer en el seu present i va generar un univers fantàstic. Treballar a la sala Fabià Puigserver és un paradís per als qui venim de la plàstica escènica; és una sala ideada per un escenògraf. He plantejat l'escenografia des del respecte i l'admiració per la seva petjada,

encara que no el conegués personalment. Encara avui hi ha la seva ànima en aquesta casa.

La meua proposta d'espai escènic té una voluntat especial de treballar també amb els cossos dels intèrprets com a paisatge i, per a arribar a això, està sent fonamental l'aportació de la talentosa coreògrafa Mabel Olea, que es mou en el límit del bell i el grotesc.

Com va ser el procés de selecció del repartiment i què buscaves en els actors?

Buscava un gresol generacional: gent amb carreres dilatades i joves que estan començant, persones els cossos de les quals reflecteixin la història del país des dels anys 70 fins avui. No faig un teatre fàcil; exigeixo que els intèrprets siguin autèntics "atletes de l'escenari", i em sento privilegiada per comptar amb un elenc tan talentós i entregat.

Quin paper juga la música en aquesta producció?

El director musical és Dani Espasa, qui ja va participar com a músic en la icònica versió de *L'òpera de tres rals* que va dirigir Calixto Bieito el 2002. El Dani ha format una orquestra intergeneracional, reunint músics que van estar en aquell espectacle amb músics joves actuals. Igual que amb el repartiment, hi haurà una "abraçada intergeneracional" que farà d'això una preciosa festa històrica. El Dani treballa d'una manera molt acurada amb els intèrprets, acompanyant-los perquè les seves veus brillin en el musical i en l'interpretatiu. És crucial per a la música també la gran feina que ha dut a terme Marc Rosich en la traducció. Rosich, gran amant de Kurt Weill, ha fet una traducció totalment nova, un treball meravellós per portar el text i la lletra de les cançons al present, per conservar l'impacte de l'obra en la seva època i traslladar-lo a la nostra.

Què té de diferent aquesta òpera de les altres que has dirigit?

M'apassiona aquesta òpera. És icònica. És una partitura que conec molt bé perquè fa anys l'he fet com a intèrpret amb una llarga gira amb el Centro Dramático Galego i això m'ha permès poder entrar al treball de posada en escena en una fase més avançada, perquè la vaig conèixer molt bé des de dins. La combinació del compositor Weill amb el dramaturg Brecht és explosiva i irreverent. Tots dos eren molt joves quan la van escriure i l'obra és molt fresca i rupturista, treballant a partir del popular. La peça està molt relacionada amb la trilogia *Daponte* de Mozart i, precisament durant el procés d'ideació d'aquest muntatge, he treballat paral·lelament en *Las Bodas de Figaro* que estrenaré al Liceu. El procés ha estat ple de boniques rimes.

Quin significat personal té per a tu inaugurar el Festival Grec en el seu 50è aniversari?

Jo estimo profundament el teatre i l'ofici del teatre. Estic molt agraïda de poder-me dedicar al que em fa profundament feliç i tinc molt present que aquest privilegi del qual gaudeixo ara és gràcies al treball de les generacions anteriors i, molt particularment, de la que durant el franquisme somia amb un art lliure i, en acabar la dictadura, pren les regnes i treballa incansablement per a això. El Festival Grec neix amb un grup d'artistes que reclama aquest espai per oferir cultura a la ciutat i a mi m'honra poder celebrar amb aquest espectacle aquest aniversari tan especial. El 1976 és l'any en què comença a entrar novament la llum i el color al nostre país. L'any en què va néixer el Festival Grec, el Teatre Lliure i bé, jo mateixa també vaig néixer en aquesta primavera.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

La ópera de tres peniques

Teatre Poliorama 1965

https://www.teatro.es/profesionales/bertolt-brecht-957/estrenos/la-opera-de-tres-peniques-44022?set_language=eu

L'òpera de tres rals

Teatre Romea 1984

<https://www.teatromeapropietat.cat/es/archivo-digital/espectaculos?view=espectaculo&id=3360>

La ópera de cuatro cuartos

Grec 2002

<https://www.barcelona.cat/grec/arxiugrec/es/espectaculo/la-opera-de-cuatro-cuartos/>

La ópera de cuatro cuartos

Teatre Lliure 2002

<https://arxiu.teatrelivre.com/eventorperiod/la-opera-de-cuatro-cuartos/>

Bertolt Brecht

Teatre Lliure

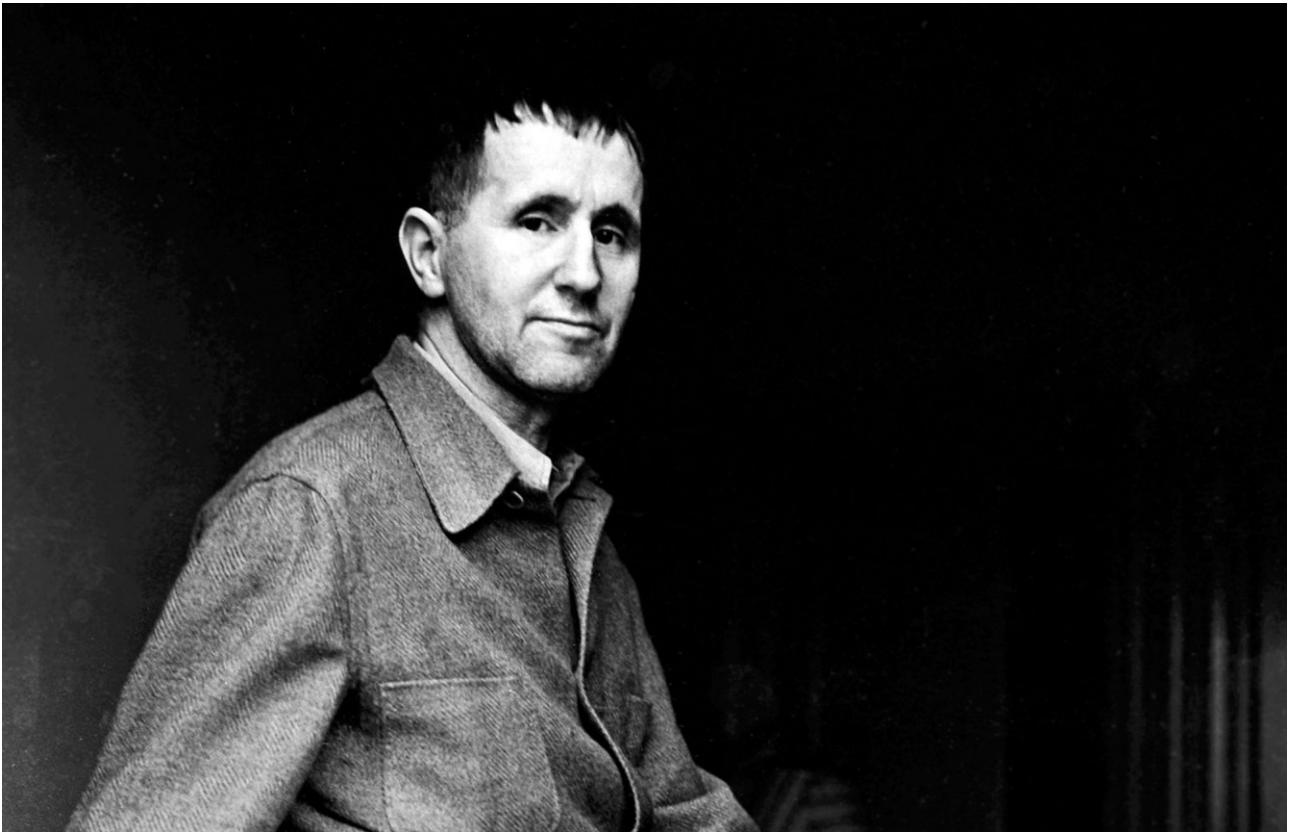
<https://arxiu.teatrelivre.com/eventorperiod/la-opera-de-cuatro-cuartos/>

Bertolt Brecht i Barcelona

Article a EL TEMPS

https://www.eltemps.cat/documents/el-temps_1998_02_0713_0058_0060.pdf

BIOGRAFIA

AUTOR

Bertolt Brecht

(Augsburg, 1898 – Berlín, 1956)

Poeta alemany, dramaturg i reformador teatral, el seu teatre èpic parteix de les convencions de la il·lusió teatral i desenvolupa el drama com un debat social i ideològic de causes de l'esquerra. Nascut com a Eugen Berthold Friedrich Brecht el 10 de febrer del 1898 a Augsburg, Bertolt Brecht, tal i com ell mateix es feia dir, va viure a Bavària fins al 1924. Allà va escriure la seva primera obra, *Baal*, el seu primer èxit, *Timbals dins la nit*, els poemes i cançons recopilades com a *Die Hauspostille* (El missal domèstic) i la obra *A la jungla de les ciutats*. A Berlín (1924-33) va treballar breument per directors d'escena com ara Max Reinhardt i Erwin Piscator, però sobretot va fer-ho amb el seu propi grup d'associats. Amb el compositor Kurt Weill va escriure *L'òpera de tres rals* i l'òpera *Ascensió i caiguda de la ciutat de Mahagonny* (1930). El 1932 escriu *Santa Joana dels escorxadors* i el 1933, *La mare*.

Just després de l'incendi del Reichstag, el 1933 va exiliar-se a Escandinàvia. L'any 41 viatja als Estats Units (a Santa Monica) i comença a escriure guions per a Hollywood. Allí treballa amb Charles Chaplin, Fritz Lang i Charles Laughton, entre d'altres. A Alemanya els seus llibres són cremats i se li retira la ciutadania. Va ser eliminat del repertori del teatre alemany, però entre 1937 i 1941 va escriure la major part de les seves grans obres, i molts dels seus assaigs teòrics, diàlegs i molts dels seus poemes [recopilats com a *Svendborger Gedichte* (*Poemes de Svendborg*) (1939)]. Les obres d'aquests anys el van fer famós, a ell i les seves produccions: van rebre un èxit notable *Mare Coratge i els seus fills*, una crònica sobre la guerra dels 30 anys; *Vida de Galileu* (1943); *La bona persona de Sezuan* (1943), una paràbola de la Xina de preguerra; *El resistible ascens d'Arturo Ui* (1941), *El senyor Puntilla i el seu criat Matti* (1948) i *El cercle de guix caucasià* (1948/1949). El 1947 Brecht va ser cridat a testificar a la House Un-American Activities Committee. El dia següent va volar cap a Suïssa. Va passar un any a Zurich, treballant sobretot en *Antigone-Modell* (una adaptació de la traducció de Sòfocles feta per Hölderlin el 1948) i en el seu treball teòric més important *El petit organon per al teatre* (1949). Després de 15 anys d'exili, Brecht torna a Berlín Est el 1948. El 1949 funda la seva pròpia companyia, el Berliner Ensemble, amb la qual va celebrar grans triomfs, com ara el que va obtenir al Teatre de les Nacions de París el 1955. El mateix any Brecht va rebre el Premi Stalin de la Pau a Moscou. L'any següent moria d'un atac de cor a Berlín Est, el 14 d'agost. Les obres de Brecht s'han

traduït a 42 llengües. La seva teoria del drama ha influenciat artistes d'arreu del món i ha creat una nova mirada a les produccions i el llenguatge teatral. Brecht volia que el seu 'teatre èpic' representés un fòrum de debat més que un lloc d'il·lusions. Una de les tècniques que va sobresortir va ser el concepte de *Verfremdungseffekt*, o *V-Effekt*, (distanciament escènic) centrat en la idea de 'fer estrany' i d'aquesta manera, fer poètic. Li agradava extirpar l'emoció de la posada en escena, persuadir el públic –d'una manera entretinguda– per distanciar-lo de creure's els personatges, i animava els actors a dissociar-se dels seus papers.

BIOGRAFIA

MÚSICA

Kurt Weill

(Dessau, 1900 - Nova York, 1950)

Compositor alemany d'origen jueu nacionalitzat als Estats Units. És conegut principalment per les seves obres per al teatre. De família jueva, és fill d'un cantant. Compon les seves primeres peces entre els 12 i els 20 anys, com el cicle de cançons *Ofrahs Lieder* sobre textos de Iehuda Halevi traduïts a l'alemany, un quartet de corda i una *suite* per a orquestra. Format a Dessau amb Albert Bing, estudia a la Hochschule für Musik de Berlín. Més endavant segueix cursos amb Ferruccio Busoni i compon la seva primera simfonia. A partir del 1925 Kurt Weill, Paul Hindemith i Ernst Krenek ja són considerats els compositors joves de més talent. Les seves primeres obres de maduresa, pensades per a les sales de concert i influïdes per l'estil de Gustav Mahler, Arnold Schönberg i Igor Stravinski (com ara el *Quartet de Corda*, op.8 o el *Concert per a violí i orquestra de vent*, op.12). El 1926, mostra d'un interès creixent per la música escènica, debuta a Dresde amb *Der Protagonist*, la seva primera òpera. La seva música assoleix finalment una gran popularitat entre el gran públic de finals dels anys 20 i principis dels 30, especialment pel que fa a les seves cançons. La seva activitat reformadora de l'escena musical i la col·laboració amb dramaturgs contemporanis es guanya l'admiraació de compositors com Alban Berg, Alexander von Zemlinski, Darius Milhaud i Igor Stravinski, i també algunes crítiques d'Arnold Schönberg i d'Anton Webern.

El 1924 coneix l'actriu Lotte Lenya, amb qui es casarà dues vegades: el 1926 i el 1937. Lenya, fervent impulsora de la música del seu marit, desplegarà un cop mort una gran activitat per tal de difondre la seva obra, sobretot amb la creació de la Kurt Weill Foundation.

La primera col·laboració amb el dramaturg Bertolt Brecht data del 1927, amb la creació del poema musical *Mahagonny (Ein Songspiel)*. La seva estrena ve marcada per l'escàndol que va organitzar en contra el partit nacional-socialista. Weill i Brecht, tot i estar assenyalats pels nazis, emprenen com a reacció la composició de l'òpera sencera *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny (Ascensió i caiguda de la ciutat de Mahagonny)*, que s'estrena el 1930 a Leipzig. L'any següent estrenen *Man ist Man (Un home és un home)*, i la seva col·laboració més coneguda és *L'òpera de tres rals*, basada en una comèdia de John Gay, *The Beggar's*

Opera, també amb llibret de Brecht, que inclou una de les seves cançons més cèlebres, *Die Moritat von Mackier Messer (La cobla de Mack Navalla)*. La seva relació professional, però, s'interromp l'any 31 a causa de les creixents restriccions que imposa Brecht al paper de la música en el seu teatre polític.

Després de diverses pressions del partit nazi que impedeixen el desenvolupament de les seves últimes produccions, Weill deixa Alemanya l'any 1933 i es divorcia de Lote Lenya. Exiliat a París, torna a treballar amb Brecht al ballet *Die sieben Todsünden (Els set pecats capitals)*, amb la companyia de George Balanchine, i escriu nombroses cançons per a cabaret. El 1934 acaba la *Simfonia núm. 2*, la seva darrera obra purament orquestral, estrenada a Amsterdam i Nova York per Bruno Walter. El 1935, després d'estrenar a Londres *A Kingdom for a Cow*, la versió anglesa de l'opereta *Der Kuhhandel (El vaquer)* es retroba amb Lenya, s'exilia als Estats Units i fa un tall radical amb el seu passat alemany que el portarà a obtenir la nacionalitat nord-americana el 1943.

Als Estats Units col·labora d'entrada amb Max Reinhard en *The Eternal Road*, la proposta que el porta inicialment fins a Amèrica però que no s'estrenarà fins el 1938. Tot i que la major part de les obres americanes de Weill es consideren inferiors a les de la seva etapa alemanya, els seus treballs per a Broadway inclouen un bon nombre d'espectacles famosos que estan considerat com la llavor del nou musical nord-americà. N'és un exemple *Lady in the Dark*, amb textos d'Ira Gershwin, que es va estrenar el 1937 i va arribar a les 777 representacions. També treballa amb escriptors com Maxwell Anderson amb *September Song*, i fins i tot compon la banda sonora de la pel·lícula *You and Me* de Fritz Lang, el 1938. La seva capacitat innovadora abasta també l'òpera nord-americana amb un notable èxit comercial, com és en el cas de *Johnny Johnson*, una versió de la peça de Jaroslav Hasek *Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války (Les aventures del Bon Soldat Svejk)* del 1937, o d'*Street Scene*, basada en una peça teatral d'Elmer Rice, el 1947.

Durant els anys 40 Weill viu a New City i la seva activitat professional transcorre entre Nova York i Hollywood. *One Touch of Venus* (1943), *Love Life* (1948) i *Lost in the Stars* (1949) marquen una empremta clara en els seus successors en la composició musical, com ara Stephen Sondheim, que serà el primer en superar, el 1970, l'èxit de l'obra de Weill en un escenari. Weill treballa també durant els anys de la segona Guerra Mundial en composicions en favor de l'activitat aliada. Col·labora també amb composicions per a desfilades jueves i sionistes, fa els arranjaments de l'Himne Nacional d'Israel. En aquest sentit, signarà també el musical *A Flag is Born*, del 1946, una peça amb textos de Ben Hetch i dirigida per Luther Adler que reclama el naixement d'una pàtria jueva en territori palestí (on participa un jove anomenat Marlon Brando). L'èxit de la peça va precedir, efectivament, la creació de l'estat d'Israel dos anys després. El 1945 col·labora amb Ira Gershwin al film *Where We Go from Here?* El 1948 estrena una òpera-folk pròpia, *Down to the Valley*, que obté un gran ressò arreu del país. El 1950 mor a Nova York d'un atac de cor poc després del seu aniversari, i deixa inacabada una versió de *Huckleberry Finn*, la novel·la de Mark Twain.

© Vanessa Rábade

BIOGRAFIA

DIRECCIÓ ESCÈNICA

Marta Pazos

Marta Pazos (Pontevedra, 1976) és directora artística, directora d'escena de teatre i òpera, escenògrafa, dramaturga i artista visual.

Radicalment compromesa amb la visibilització dels relats silenciats, especialment aquells que travessen el cos i l'experiència de les dones, amplia les estructures narratives convencionals amb una estètica definida per l'ús intensiu i simbòlic del color com a dispositiu d'afecció perceptiva.

Ha desenvolupat la seva carrera als principals teatres i institucions culturals d'Espanya, com el Gran Teatre del Liceu, el Teatro Real, el Centro Dramático Nacional, el Teatre Lliure o el Teatro de la Abadía, on ha reescrit clàssics i contemporanis des d'una mirada indisciplinada, atenta al present.

Els seus treballs s'han presentat internacionalment a la República Txeca, el Brasil, Portugal, Alemanya, França, Itàlia, els Països Baixos, Moçambic i l'Uruguai.

Des de l'any 2000 ha dirigit més de quaranta produccions, entre les quals destaquen *Alexina B* (2023), sobre la biografia de la icona intersex Herculine Barbin, òpera premiada de Raquel García-Tomás finalista als International Opera Awards; les versions de les obres de Federico García Lorca *Comedia sin título* (2021), *Viaje a la luna* (2021) i *El Público* (2024), producció guardonada per a la Comedia Nacional de Montevideo; l'adaptació, juntament amb Gabriel Calderón, de la novel·la de Virginia Woolf *Orlando* (2025), estrenada amb gran èxit al Teatro María Guerrero de Madrid; *Juana de Arco* (2024), producció per a la Nave 10 Matadero, on va ser directora convidada la temporada 24/25; *Safo* (2022), sobre la poeta de Lesbos, escrita per María Folguera i amb direcció musical i interpretació de Christina Rosenvinge, estrenada al Festival de Mérida; les versions de les obres de William Shakespeare *Othello* (2021), explicada des dels personatges femenins, i *Sueño de una noche de verano* (2018), amb el transgènere com a tema vertebrador; *Garage* (2017), un treball sobre el paper de la dona en la indústria automobilística protagonitzat per treballadores de PSA Peugeot-Citroën; o *Dique* (2024), espectacle de dansa sobre les estibadores que van treballar en la construcció del Dique de la Campana de Ferrol el 1879.

Va ser fundadora i directora artística de les companyies escèniques Belmondo (2000-2005) i Voadora (2007-2022).

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona en l'especialitat de pintura, Pazos ha exposat la seva obra visual al Prague Quadrennial PQ23 (National Gallery), ARCO Madrid 24, la Biennial de Pontevedra, el Centro Galego de Arte Contemporánea (CGAC), el Museu de la Música de Barcelona i el Museo do Gaiás.

Ha impartit conferències, màster classes i seminaris en prestigiosos àmbits americans, africans i europeus, com el Museo del Prado de Madrid, l'EMAD de Montevideo, el Museo Guggenheim de Bilbao, el Festival de Agosto de Maputo o l'Institut del Teatre de Barcelona.

Ha rebut el Premio Nacional da Cultura Galega 2025 en la modalitat d'Arts Escèniques, el Premio de Honor al mérito en las artes escénicas de la MIT Ribadavia 2020, el Premio de Honor 'Dorotea Bárcenas' 2018, quatre Premios de Teatro María Casares com a directora d'escena i escenògrafa, el Premio de Críticos Independientes de Uruguay com a escenògrafa i el Premio Godot a la millor direcció d'escena per *Orlando*.

© David Ruano

BIOGRAFIA

DIRECCIÓ MUSICAL

Dani Espasa

Nascut a la Canonja, va estudiar piano als Conservatoris de Tarragona i Barcelona, i arquitectura a l'UPC de Barcelona. Ha treballat com a compositor, pianista i director musical d'espectacles de dansa, cinema, televisió i, sobretot, de teatre, col·laborant amb directors com Lluís Pasqual, Calixto Bieito, Josep Maria Flotats, Joan Ollé, Sergi Belbel i Jordi Prat i Coll. El 2020 rep el premi Butaca a la millor composició musical de Teatre per la música de *La Rambla de les Floristes* (Teatre Nacional de Catalunya).

A més de ser productor i compositor de diversos discs de Lídia Pujol, també és director musical, pianista i acordionista de la cantant Maria del Mar Bonet. També ha compartit escenaris amb artistes com Joan Albert Amargós, Joan Manel Serrat, Eliseo Parra, Sílvia Pérez Cruz, Sting, Paul Simon, John Cale, Ute Lemper, Rolando Villazón, Philippe Jaroussky, Mayte Martín, Judit Neddermann, Dulce Pontes, Nina, Alfonso Vilallonga, Kepa Junquera, Maria Farantouri, Santiago Auserón, Maika Makovski, Nigel Kennedy, Maya Plisetskaya o Blaumut.

Ha dirigit l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'orquestra Händel Festspiele de Halle, l'orquestra barroca de Helsinki, l'Orquestra Nacional de Andorra (ONCA) o l'ensemble de música contemporània Bcn216, i ha estrenat i enregistrat peces per a piano del compositor Joan Albert Amargós i Enric Granados. Des del 2003 és pianista i clavecinista col·laborador de l'OBC, enregistrant com a solista pels segells Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

Després de completar els estudis de clave i baix continu amb Béatrice Martin a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), inicia una intensa activitat en grups de música barroca, renaixentista i medieval col·laborant amb Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, L'Arpeggiata, Mala Punica, La Hispanoflameca, The Rare Fruits Council, Les sacqueboutiers de Toulouse, La Caravaggia i MUSICA ALcheMICA. Ha actuat en prestigiosos festivals de música i sales de concerts d'Europa, Amèrica i Àsia.

Ha realitzat més de 40 enregistraments, per a segells discogràfics com Aparté, Alia Vox, Erato, Passacaille o Pan Classics.

Des del 2005 és director de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí. Actualment és professor d'Improvisació i de Música de cambra a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), professor de clave i baix continu en el Programa d'Interpretació Històrica a l'Escuela Superior de Música Reina Sofía de Madrid, i director artístic del cicle de concerts al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes.

© Laia Nogueras

BIOGRAFIA

TRADUCCIÓ

Marc Rosich

Marc Rosich (Barcelona, 1973) és dramaturg, director d'escena i traductor. Llicenciat en Periodisme (UAB) i en Traducció / Interpretació (UAB), s'ha format en l'escriptura dramàtica a la Sala Beckett. Actualment, és el cap de la unitat de publicacions de l'Institut del Teatre de Barcelona, on també imparteix classes de dramaturgia i interpretació. Forma part de l'equip directiu d'Òpera de Butxaca i Nova Creació. Entre els seus darrers textos dramàtics estrenats, es poden trobar *Isadora a l'armari* (Sala Atrium / Teatre Akadèmia), *A tots els que heu vingut* (TNC), *A mí no me escribió Tennessee Williams* (Fira Tàrrrega / La Seca), o *¿Qué fue de Andrés Villarrosa?* (Maldà / Tantarantana), tots ells amb direcció d'escena d'ell mateix. Ha estrenat també, entre altres, els textos *Rive Gauche* (Sala Muntaner), *Surabaya* (Teatre Romea) i *Copi i Ocaña al purgatori* (Tantarantana). Les seves obres es troben recollides a Marc Rosich, Teatre reunit (Ed. Arola).

Com a director d'escena i dramaturg, ha estat al darrere dels espectacles musicals: *L'alegria que passa* (de Dagoll Dagom, a partir de Rusiñol) (Premi Max del públic 2025 / Premi de la Crítica al millor musical 2023 / Premio Butaca al millor musical 2023, entre altres), *Ocaña Reina de las Ramblas* (Premi de la Crítica al millor musical 2020), el familiar *Renard o el llibre de les bèsties* (a partir de Ramon Llull / Teatre Lliure) o l'òpera *Diàlegs de Tirant e Carmesina* amb música de Joan Magrané (Peralada / Liceu).

S'ha especialitzat en l'adaptació de clàssics catalans al teatre, amb la verisó musical de *La infanticida* de Víctor Català (Sala Atrium / TNC / Premi de la Crítica al millor musical 2021) i la dramaturgia de textos narratius com ara *Mort de dama* de Villalonga, *Pedra de tartera* de Barbal o *Mequinensa* a partir de Jesús Moncada. Entre el 2006 i el 2013, col·labora habitualment amb el director Calixto Bieito, firmant amb ell la dramaturgia d'una desena de projectes internacionals, entre ells *Voices* (Betty Nansen theatre, Copenhagen), *Camino Real* de Tennessee Williams (Goodman Theater, Chicago), *Don Carlos* de Schiller (Mannheim / CDN) l'adaptació de les novel·les Plataforma de Michel Houellebecq (Festival d'Edimburg / Romea) i *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell (Fira del llibre de Frankfurt / Romea / Premi de la Crítica de Barcelona a la millor dramaturgia 2008).

Com a traductor, en els darrers anys, destaca la col·laboració amb l'editorial Prometeu, amb la traducció al català de les obres completes de Joe Orton i de diversos reculls de les obres menys conegudes de Tennessee Williams. Al llarg dels anys, ha estrenat, entre altres, les traduccions de *Hedda Gabler* d'Ibsen (Teatre lliure), *Woyzeck* de Büchner (Pàrking Shakespeare), *Si mireu el vent d'on ve* de Nell Leyshon, *La febre* de Wallace Shawn (Teatre lliure), *Rosencrantz i Guildenstern són morts* de Stoppard (Sala Beckett).

© Andrea López

BIOGRAFIA

COREOGRAFIA

Mabel Olea

Mabel Olea (Lleida, 1997). Ballarina i coreògrafa graduada al Conservatori Superior de dansa de l'Institut del Teatre (2020). Finalista dels Premis de Dansa de l'Institut del Teatre amb la seva primera obra escènica *JAPAN* i guanyadora del Premi Dansacat a millor interpretació en dansa i Premi TimeOut a Millor Artista Emergent 2024. Ha treballat amb creadors que gaudeixen de reconeixement nacional i internacional com Marie Gyselbrecht (Peeping Tom) a *Nest*; Núria Guiu a *Supermedium*; Marta Pazos a *Comedia sin Título*, *Orlando* en aquesta a càrrec de la direcció de moviment i actualment en *L'òpera dels tres rals* també com a coreògrafa i directora de moviment; Les Impuxibles a *Caramel*; Javier Ambrossi i Javier Calvo a *La Mesfas* i la Bola Negra o Benjamin Abel Meirhaeghe a *Chapters of Celebration* una coproducció del Centre d'Arts internacional De Singel i el festival artístic bienal Europalia. Entre molts altres artistes i projectes.

Actualment es troba en el procés de la seva propera peça *Cut One's Teeth* que s'estrenarà al juliol a la ciutat de Barcelona.

© Kiku Piñol

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Nao Albet

Autor, actor, director i músic. Debuta com actor al 2001 amb *The Full Monty*, dirigit per Mario Gas. Des de llavors ha treballat amb directors i directores com Àlex Rigola, Rodrigo García, Jan Lauwers (Needcompany), Roger Bernat, Jordi Oriol, Carme Portaceli, Calixto Bieito, Ferran Utzet, Magda Puyo i Josep Maria Pou entre d'altres. Des de 2007, juntament amb Marcel Borràs, han escrit, dirigit i interpretat les obres de teatre *Straithen con Freithen*, dins el cicle Radicals Lliure del Teatre Lliure (2007), *Guns, Childs and Videogames* (Radicals Lliure, 2009), *Democràcia* (dins *Dictadura. Transició. Democràcia*) Teatre Lliure, 2010; Premi Butaca al Millor text teatral de l'any), *HAMLE.T.3* (Radicals Lliure, 2011); *La monja enterrada en vida* (La Seca, 2012). *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach* (TNC, 2013 i CDN 2021) Premi Max a millor direcció 2022, *Mammón* premi de la crítica 2015 (Teatre Lliure, 2015 i Teatros del Canal Madrid 2018/2019); *Los Esqueiters* (Festival Grec i Temporada Alta, 2015), *Falsestuff. La muerte de la musas* (TNC i Festival Grec, 2018 i CDN 2023) Premi Max a millor espectacle 2024 i *De Nao Albet i Marcel Borràs* (TNC i Temporada Alta, 2023). El 2016 obtenen el Premi Ojo Crítico de teatre de RNE. En solitari ha dirigit l'òpera *Entre los Árboles* dins del marc ÒHIPERA al Gran Teatre del Liceu, 2022; i *Words and Music* de Samuel Beckett i Morton Feldman, a L'Auditori el 2017, amb la participació del Grup Instrumental Bcn216 i a la Sala Beckett el 2019, amb la participació del Grup de Cambra de l'ESMUC. En la seva faceta de músic, és compositor i toca varis instruments entre ells el piano, teclats, guitarra i baix, i ha estat cantant i baixista

© Teatre Lliure

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Marta Bernal

Ha estudiat interpretació a l'escola Nancy Tuñón de Barcelona, on va iniciar la seva formació com a actriu. És fundadora del duet de cabaret Las Glorias Cabareteras, amb el qual han creat i interpretat diversos espectacles combinant humor, música i cabaret. Amb aquest projecte han actuat en diferents espais i festivals destacats com El Molino, la Sala Beckett, els Premis de la Crítica, els Premis Butaca, el CCCB, el Festival EVA, així com en altres sales i escenaris diversos de la ciutat.

Actualment col·labora amb Marc Giró al programa de ràdio *Vostè primer* de RAC1 i al programa de televisió *Late Xou* de RTVE.

© Noemi Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Roc Bernadí

Nascut a Barcelona, inicia la seva formació en teatre musical a l'escola Aules abans de graduar-se en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Al llarg de la seva trajectòria també ha ampliat la seva formació a la Universidad Nacional de las Artes de Buenos Aires i a la Tisch School of the Arts de la NYU, a Nova York.

En teatre musical, recentment ha protagonitzat les produccions de *Germans de sang* i *El dia de la marmota* a Barcelona i *Aladdin* a Madrid, i ha girat per Espanya amb *La jaula de las locas* i *Ghost*. També ha participat en altres muntatges com *El despertar de la primavera* o *Kinky Boots*.

Paral·lelament, ha treballat en televisió a *Com si fos ahir* i en cinema al llargmetratge *Un altre home*, dirigit per David Moragas.

A banda de la seva feina com a actor, és un dels integrants del grup de música SVETLANA.

© Saleta Lorenzo Garcia

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Arnau Boces

Boces Obis, Puigcerdà, 1998. És actor i creador escènic establert a Barcelona. Ha treballat d'actor en creacions d'artistes com Marta Pazos, Ester Guntín, Marc Salicrú, Clara Aguilar, Íntims Produccions i Agrupación Señor Serrano. És cofundador d'AMAGA, col·lectiu enfocat a l'estudi i l'aplicació de tècniques d'il·lusionisme a escena. Són companyia resident a la Nau Ivanow a través de la beca Desperta Lab (2023-2027) i les seves peces s'han presentat a la Sala Beckett, el festival TNT o el Centre d'Arts Santa Mònica. Actualment treballen en un nou projecte en coproducció amb el festival GREC i la Brossa que s'estrenarà el 2026.

© Antartica Estudio

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Pablo Capuz

Pablo Capuz, nascut a Barcelona, s'ha format a Nancy Tuñón.

En l'audiovisual ha coprotagonitzat *Los mil días de Allende*, coproducció de Xile, Espanya i Argentina, dirigida per Nicolás Acuña —presentada al Festival de San Sebastià l'any 2023 i nominada a Millor Sèrie Iberoamericana als Premis Platino—. També l'hem pogut veure a *Merlí: Sapere Aude*, de Movistar+; a la sèrie americana *In from the Cold*, creada per Adam Glass per a Netflix i, entre d'altres, ha coprotagonitzat la dramèdia *Mamen Mayo*, creada per Eduard Sola per a SkyShowtime, nominada a Millor Sèrie de Comèdia als Premis Feroz.

Al teatre s'estrena pròximament com a creador amb el monòleg dramàtic *SO HAM o el ascenso del rey mendigo*, escrit i interpretat per ell mateix i dirigit per Àgata Casanovas”

© Maria Ascón

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Marc Domingo Carulla

Actor i músic, graduat a l'Institut del Teatre en modalitat de text l'any 2019. El mateix any forma part de l'espectacle *Posaré el meu cor en una safata*, de Carla Rovira, al Teatre Lliure de Montjuïc, i posteriorment treballa amb altres directores com: Marta Pazos (*Viaje a la Luna*, al Teatre Lliure, i *Comedia sin título*, al Centro Dramático Nacional), Sílvia Navarro (*Somni d'una nit d'estiu* de Pàrking Shakespeare), Íñigo Rodríguez-Claro (*Arder y no quemarse*, Teatro Español), Junior Mthombeni i Gerardo Salinas (*What the foc!?*, Teatre Nacional de Catalunya i KVS), Carol López (*Ra, Ra, Ra*, Teatre Àngel Guimerà) i Guillem Sánchez Garcia (*Napalm al cor*, Sala Beckett). Actualment està de gira amb l'espectacle *Observin aquests fills de p*ta*, de la cia. Dúo Fàcil, estrenat el 2024 a l'espai Brossa i amb *Memorias de Adriano*, dirigida per Beatriz Jaen estrenada al Teatro Romano de Mérida el passat agost. En audiovisual ha aparegut en la sèrie *Sala Polivalent* (2025) de La Calòrica, i en la pel·lícula *Yo no moriré de amor* (2026) de Marta Matute.

© Noemi Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Joan Esteve

Llicenciat en Comunicació Audiovisual per la Universitat de Vic, Formació Actoral a Laura Jou Estudi per l'actor i Programa Keep Moving de Mercedes Boronat. Amb formació multidisciplinària, es dedica a la interpretació, el moviment i l'audiovisual. Com a intèrpret ha participat en multitud de projectes teatrals, entre ells: *Little Women* (Teatre Lliure) *Le congrés ne marche pas* (Teatre Lliure) pel qual va estar nominat a Millor Actor Revelació als Premis de la Crítica d'Arts Escèniques i els Premis Teatre Barcelona, *Refugi* (Biblioteca de Catalunya), *George Kaplan* (Sala Tantarantana), *(M.) Fartlek* (Teatre La Gleva), *Karaoke* (Sala Flyhard) i diverses edicions de *ELS MALNASCUTS* (Sala Beckett/ Volksbühne Berlín). En l'audiovisual ha treballat en les produccions: *Modelo 77* y *Apagón* d'Alberto Rodríguez, *El Hoyo 2* de Galder Gaztelu-Urrutia, *FURIA* de Félix Sabroso, *Selftape* de Joana i Mireia Vilapuig a més de múltiples aparicions en sèries, curtmetratges i videoclips. El 2021 funda juntament amb Carlos Robisco i Gerard Vidal el col·lectiu GXXD TIME Films, on exerceix com a director, coreògraf i *coach* actoral.

© Font: Cedida per Gota de Luz

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Eduard Farelo

Actor amb una trajectòria sòlida i versàtil en teatre, televisió, cinema, doblatge i publicitat, és especialment conegut pel gran públic pels seus papers en sèries d'èxit de TV3 (*Nissaga de Poder*, *Ventdelplà*, *Com si fos ahir...*), Cuatro (*Hay alguien ahí*) i Antena 3 (*Toledo, cruce de destinos*).

Nominat als XXI Premis Butaca de Teatre de Catalunya com a Millor Actor per *Una Ilíada* (2019), Eduard Farelo ha participat en una quarantena de produccions teatrals com ara *Pigmalió*, *Comèdia negra*, *A la cuina amb l'Elvis*, *Roda de mort a Sinera*, *Pels pèls*, *La febre*, *Celebració*, *Les tres germanes* o *Perfectes desconeguts*.

Paral·lelament, Farelo ha desenvolupat una intensa activitat com a actor de doblatge.

© Maria Huerga

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Clara Mingueza

Clara Mingueza comença la seva formació de teatre, música, violí i dansa des de ben petita. Estudia Interpretació a la Universitat Nacional d'Art de Buenos Aires i el 2019 es gradua en Art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Completa la seva formació com a actriu amb Silvina Sabater, Carmen Rico, Carlota Ferrer i Junior Mothombeni. També rep formació en laboratoris de moviment i dansa contemporània amb Lucas Condró, Luz Arcas, Horacio Macuacua i Poliana Lima.

A nivell professional l'hem pogut veure als projectes de teatre *Paràstis el musical* i *Az o El Misàntrop*, tots dos dirigits per Sílvia Navarro. Ha realitzat dues produccions amb la directora d'escena Marta Pazos: *Viaje a la Luna* al Teatre Lliure de Gràcia i *Comedia sin Título* al Centro Dramático Nacional de Madrid. També ha protagonitzat el monòleg *Scratch* d'Aka Teatre, i ha participat a *Tirant lo Blanc* de Joan Arqué i *Observin aquests fills de puta* de la companyia DúoFácil.

En l'àmbit audiovisual, la podem veure al documental *La Voz de Thaïs*, dirigit per David Casals Roma; i a la sèrie *Cites Barcelona*.

Actualment està de gira amb el monòleg *SISISI* de Joan Arqué i *Memorias de Adriano* de Beatriz Jaén. Paral·lelament, és ballarina del grup de música *Svetlana*.

© Noemí Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Miriam Moukhles

Actriu i creadora formada en Interpretació Musical a l'Institut del Teatre (ESAD). Va continuar la seva formació amb un postgrau en arts escèniques a l'Institut del Teatre l'any 2021. El seu compromís amb les arts escèniques també es reflecteixen en la seva participació en cursos i tallers de moviment, cant, expressió corporal, dansa i dramatúrgia amb reconeguts professionals del sector. El 2026 torna a la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya amb *Maria Magdalena* dirigida per Carme Portaceli i estrena *Abecedari*, de La Moukhles & Sentís i Pau Matas, a la Sala Beckett, on és companyia resident. Recentment en teatre ha participat a *Little Women* per Lucia del Greco al Teatre Lliure, *Tots els ocells* dirigida per Oriol Broggi a La Perla 29, on va ser nominada als premis Max i als premis Butaca en la categoria de millor interpretació femenina, *Anna Karenina* dirigida per Carme Portacelli a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya, fent gira per tota Europa i on ha estat nominada a millor actriu de repartiment per els premis Teatre Barcelona, *Nodi de gossos i Malditos* peça de la seva pròpia companyia *la Moukhles & Sentís* amb la que va guanyar el premi d'intèrpret revelació Teatre Barcelona i el premi *Núvol l'apuntador 2024* de la Revista Núvol. També ha participat a *Yerma* dirigida per Juan Carlos Martel al Teatre Lliure, *TDDAY* dirigida per Chloé Dabert al Teatre Nacional de Catalunya, *Vent de Garbí i una mica de por* dirigida per Judith Pujol, també al Teatre Nacional de Catalunya i *Dies Blancs* sota la direcció de Fabrice Murgía al Teatre Lliure de Gràcia. En l'audiovisual actualment forma part de la sèrie diària a TV3 *Com si fos ahir* també ha treballat a series com *Sala Polivalent de la Calòrica* o *Vinagreta* amb Bruno Oro i Clara segura. El 2023, va protagonitzar el curtmetratge *Welcome Tahiya* dirigit per Marta Bayarri. També ha treballat en altres series com *Pollos sin cabeza* dirigida per Adolfo Martinez i Alex de la Iglesia d'HBO i el 2021, va formar part de la segona i tercera temporada de la sèrie de televisió *Desaparecidos* d'Amazon Prime.

© Noemí Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Biel Rossell

Biel Rossell Pelfort (30 de juny del 2004) neix a Igualada envoltat d'un entorn afí al teatre. La seva formació comença a l'escola municipal de teatre de La Tarima a Igualada i tasta el món del teatre musical amb cinc musicals dirigits per Pep Farrés. La seva experiència al món audiovisual comença el 2018 quan és escollit per interpretar el paper protagonista a *La vida sense la Sara Amat* dirigida per Laura Jou. I posteriorment en la sèrie *Cucut* també dirigida per Laura Jou i Fernando Trullols. El seu interès pel món de la creació escènica l'ha dut a adaptar la novel·la *Quanta, quanta guerra...*. Aquest monòleg amb música en directe, dirigit per Pep Farrés i protagonitzat per ell mateix basat en l'obra de Mercè Rodoreda amb la intenció d'apropar-se al públic jove. En els últims anys ha estrenat tres produccions al Teatre Nacional de Catalunya, *La festa* de Daniela Feixas, *Amnèsia* de Nelson Valente i *La tercera fuga* de Victoria Szpunberg. Al novembre del 2023 va estrenar *La Mesías*, l'última sèrie escrita i dirigida per Javier Calvo i Javier Ambrossi produïda per Movistar+ en la qual interpreta a un dels papers protagonistes que l'ha fet mereixedor d'una nominació als Premis Feroz. En els últims anys ha sigut un dels protagonistes de les tres temporades de *Jo mai mai* a TV3, dirigida per Uri García, Román Parrado i Sílvia Quer. El setembre d'aquest any estrenarà *Zoomers* a Prime on interpreta el personatge protagonista.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Júlia Truyol

Júlia Truyol és cofundadora de La Calòrica i va ser membre de la Kompanyia Lliure (2016-2018).

Entre els seus últims treballs de teatre hi trobem *Contra Antígona* amb Andrea Jiménez, *La Brama del Cérvol* (una experiència única en un marc incomparable) de La Calòrica o *Llogatera* de Paco Gámez, el seu primer monòleg.

En l'àmbit audiovisual l'hem pogut veure a *El Cuerpo en Llamas* (Netflix/Arcadia), donant vida a la Natàlia del *Com si fos ahir* (TV3) o a *Sala Polivalent* (3cat/Arca), la primera sèrie de La Calòrica.

FITXA ARTÍSTICA

TEXT

Bertolt Brecht

MÚSICA

Kurt Weill

EN COL·LABORACIÓ AMB

Elisabeth Hauptmann

DIRECCIÓ ESCÈNICA

Marta Pazos

DIRECCIÓ MUSICAL

Dani Espasa

INTÈPRETS

Nao Albet

Marta Bernal

Roc Bernadí

Arnau Boces

Pablo Capuz

Marc Domingo

Joan Esteve

Eduard Farelo

Clara Mingueza

Miriam Moukhles

Biel Rossell

Júlia Truyol

MÚSICS

Núria Andorrà

Gregori Espasa

Dani Ferrer

Gabriel García

Jordi Giménez

Sebastià Gris

Darío Polonara

Martí Serra

Jordi Santanach

Dick Them

Alejandro Toledo

TRADUCCIÓ

Marc Rosich

ESCENOGRAFIA

Marta Pazos

VESTUARI

Agustín Petronio

CARACTERITZACIÓ

Johny Dean

IL·LUMINACIÓ

Nuno Meira

ESPAI SONOR

Hugo Torres

SO

Roc Mateu

COREOGRAFIA

Mabel Olea

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Anna Ponces

AJUDANTA DE VESTUARI

Maria Albadalejo

AJUDANT D'ESCENOGRAFIA

Carlos Pérez García

CORREPETIDOR

Gregori Ferrer

DRETS DE REPRESENTACIÓ

© Suhrkamp Verlag GmbH, Berlin

LOGUER DE PARTITURES

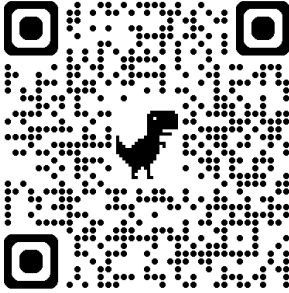
Editorial Triskelion

COPRODUCCIÓ

Teatre Lliure i Festival Grec de Barcelona

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, etc.)

<https://www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-l-opera-de-tres-reals>

CONTACTE PREMSA TEATRE LLIURE

Clàudia Blasquiz / Núria Cañamares

664 862 518 / 687 319 100

premsa@teatrelliure.com

CONTACTE PREMSA FESTIVAL GREC

Neus Masferrer / Belén Ginart / Guillem Talens / Maria Ustarroz

grecfestival_premsa@bcn.cat / fginart@bcn.cat / gtalensm@bcn.cat / mustarroz@bcn.cat

626 05 25 07 / 678 47 92 29 / 662 62 73 50 / 678 53 88 69

